

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko T. w Ł.

o zadośćuczynienie za mobbing,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt VII Pa 250/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego strony pozwanej;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata A.S. kwotę 900 (dziewięćset) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 25 września 2014 r. oddalił apelację powoda R. P. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2014 r. (mocą którego oddalono jego powództwo przeciwko T. w Ł. o zadośćuczynienie za mobbing) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę

450 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną powoda. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 94³ § 2 k.p., a ponadto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 386 § 4 k.p.c.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sformułowanego następująco: czy niepowierzenie pracy lub niezlecanie nowych zadań pracownikom, w szczególności pracownikom zatrudnionym w zawodach artystycznych, może być uznane za zachowanie pracodawcy, o którym mowa w art. 94³ § 2 k.p., polegające na nękanii lub zastraszaniu pracownika.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku jej przyjęcia – o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia

sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Nawiązując do sformułowanego przez skarżącego istotnego zagadnienia prawnego sprawy wypada zauważyć, że podnoszona kwestia powierzania przez pracodawcę pracownikom artystycznym nowych zadań, była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyrokach z dnia 10 listopada 1999 r. (I PKN 342/99, OSNP 2001 nr 6, poz. 196) oraz z dnia 2 października 2002 r. (I PKN 374/01, OSNP - wkł. 2003 nr 5, poz. 4) stwierdził, iż decydowanie o obsadzie liderów grup muzycznych lub aktorskich (...) może stanowić autonomiczną kompetencję odpowiedniego dyrektora artystycznego i być wyłączone spod sądowej kontroli. Tym samym przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne pozbawione jest cechy istotności.

Godzi się nadmienić, że według ustaleń Sądów obydwu instancji, pozwany pracodawca przed powierzeniem podwodowi nowych zadań wyznaczył siedem kolejnych terminów przesłuchań przed komisją (21 maj 2012 r., 5 czerwiec 2012 r., 18 czerwiec 2012 r., 13 wrzesień 2012 r., 2 październik 2012 r., 10 listopad 2012 r. i 27 listopad 2012 r.) celem zweryfikowania jego „aktualnej formy artystycznej”. Powód nie stawiał się na żadne z tych przesłuchań. Wspomniane przesłuchania były zaś powszechnie stosowaną przez pracodawcę praktyką, stąd nie sposób traktować ich jako przejawu szykanowania powoda przez pracodawcę. Okoliczności te skłoniły zatem Sądy orzekające do wykluczenia zasadności tezy o podleganiu powoda mobbingowi ze strony pozwanego. Skarżący w istocie stara się podważyć ustalony w sprawie stan faktyczny, co na obecnym etapie postępowania nie jest dopuszczalne.

Reasumując: wobec niewykazania istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.